

מסכת סנהדרין

פרק ז משנה ב

מצות הנשרפין, היו משקעין אותו בזבל עד ארכבוותיו ונותנין
סודר קנשה לתוף הרכה וכורף על צוארו. זה מושף אצלו וזה
מושף אצלו עד שפותח את פיו, ומדליק את הפתילה וזורקה
לתוף פיו ויורדת לתוף מעיו וחומרת את בני מעיו. רבי יהודה
אומר, אף הוא אם מת בידם לא היו מקימין בו מצות שרפה,
אלא פותחין את פיו בצבת שלא בטובתו ומדליק את הפתילה
וזורקה לתוף פיו ויורדת לתוף מעיו וחומרת את בני מעיו.
אמר רבי אליעזר בן צדוק, מעשה בבת כהן אחת שזנתה,
והקיפוה חבילי זמורות ושרפוה. אמרו לו, מפני שלא היה
בית דין של אותה שעה בקי:

